

10. Εἰσελθὼν δέ τις ⁽⁴⁾ συγκλητικὸς τοῦ παλατίου γυναικάδελφος τοῦ βασιλέως οὗ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀγαλλιανὸς ἔχων τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ κεκρυμμένην λέγει πρὸς τὸν βασιλέα· « εἰ κελεύει τὸ σὸν κράτος, λαλήσω τι πρὸς σε· καὶ εἰ τοῦτο ποιήσεις, ἐξελεύσεται ὁ δράκων ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ». Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς καὶ περιχαρῆς γενόμενος λέγει πρὸς αὐτὸν· « εἰ τοῦτο ποιήσεις δίδωμί σοι τὸ βασίλειον ». [236'] Λέγει πρὸς αὐτὸν· « οὐχὶ βασιλεῦ· ἀλλ' εἰ τοῦτο γενέσθαι ποιήσεις, οὐ μόνον ἐπὶ γῆς βασιλεύσεις ἀλλὰ καὶ ἐν οὐρανῷ ». Ὁ βασιλεὺς λέγει· « ἔτοιμός εἰμι τοῦτο ποιῆσαι ». Ἀγαλλιανὸς λέγει· « παῦσαι τὸν διωγμὸν τῶν χριστιανῶν· ὅτι ὃν σέβονται θεὸν ἀληθινὸς καὶ ἰσχυρὸς ἐστίν ⁽²⁾ ὁ τὸν οὐρανὸν τανύσας καὶ τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ πάντα ἐν σοφίᾳ ποιήσας· ὁ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου σαρκωθείς ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου Μαρίας καὶ σταυρωθεὶς καὶ ταφείς καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστὰς καὶ εἰς οὐρανὸς ἀναληφθεὶς, Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. Ἀπόστειλον ⁽³⁾ οὖν ἐπάρχους καὶ ἡγεμόνας κατὰ πᾶσαν πόλιν ⁽⁴⁾ καὶ χώραν· καὶ ὅπου ἂν εὑρωσι χριστιανούς ἐπισυνάξωσιν ἐν τῇ πόλει καὶ διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν ἐκδιώξωσι καὶ ἀφανίσωσι αὐτόν ». Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτου ὑπακούσας ⁽⁵⁾ ταχέως ἀπέστειλε καὶ συνήγαγεν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας τὸν ἀριθμὸν ἑξακοσίους ἐνενηκοντα. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς λέγει πρὸς αὐτούς· « ἀδελφοί ⁽⁶⁾ μου καὶ τέκνα, μὴ φόβος ὑμᾶς ταράξῃ μηδὲ δειλία· ἀλλὰ παρακαλῶ ὑμᾶς ⁽⁷⁾ τοῦ προσεύξασθαι πρὸς τὸν θεὸν ὑμῶν περὶ τοῦ ἀνημέρου δράκοντος τούτου· καὶ ἔαν διὰ τῶν εὐχῶν ὑμῶν ἀφανίσει αὐτὸν ὁ Χριστὸς πιστεύω κἀγὼ καὶ βαπτίζομαι εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ πᾶσα ἡ πόλις· καὶ τοὺς θεοὺς οὓς σεβόμεθα πυρὶ κατακαύσομεν. »

11. Σταθέντες δὲ οἱ χριστιανοὶ ἐποίησαν ἡμέρας τρεῖς καὶ νύκτας τρεῖς ἄβρωτοι καὶ ἄποτοι καὶ ἠτόνησαν πάντες οὐ διὰ τῆς ἐγκρατείας ἀλλὰ διὰ τὴν βραχεῖαν τοῦ σωτήρος ὑπακοήν, καὶ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως μήπως αὐτοὺς ἀποκτείνῃ. Κατὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ πρόσταξιν ἀπέστειλεν ὁ ἡγεμὸν ἀναφορὰν πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τῶν γενομένων [237] θαυμάτων τοῦ μακαρίου Ὑπατίου, ⁽⁸⁾ πῶς αὐτὸς ἀνέστησε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ περὶ ἑτέρων σημείων πολλῶν ὧν ἐποίησεν ὁ ἅγιος Ὑπάτιος, καὶ ὡς ἐπίστευσεν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ αὐτὸς καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἐκείνη. Καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἡγεμόνος ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ⁽⁹⁾ καὶ ἀποστείλας ἀναφορὰν μετὰ σπουδῆς προσεκάλεσατο τὸν μακάριον Ὑπάτιον καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· « ἔλεξόν με, δοῦλε καὶ φίλε τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ. Ἦκουσα γὰρ ⁽¹⁰⁾ πολλὰ θαυμάσια ἄπερ

(4) τις d. C N.

(2) χρ. ὃν σέβοντες θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἰσχυρὸς ἐστίν N.

(3) οὖν d. C N.

(4) πόλιν d. C — verba πόλιν κτλ. leguntur in V ad f. 131; interpositum est f 130 in finem relegandum.

(5) ταχέως d. C.

(6) μου d. C.

(7) μὴ φόβος usque ad ὑμᾶς τοῦ d. C.

(8) τὸ πῶς διὰ προσευχῆς αὐτοῦ ἀνέστ. ἐκ νεκρῶν V — verba a καὶ αὐτὸς ad ἐκείνη d. C N.

(9) χαρᾶ μεγάλη C.

(10) γὰρ d. C.